

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet

[Mt 27]

Isten terve és szava megvalósul, az emberi tervezgetés csődöt mond. Jézus halálakor próféciák teljesedtek be, mert amit Isten kijelentett akár száz, vagy ezer éve, az meg is valósult. Ellenben az emberi megoldások kudarcot vallottak. Megölhették, mégis feltámadt; őrizhették a sírt, mégis megnyílt. Üldözhatték az igazságot, végül Isten terve célhoz ért. Isten terve mindig célhoz ér.

A zsidó vezetők, akik minden törvényt áthágva elfogták és az éj leple alatt halálra ítélték; a katonák, akik csúfot űztek belőle; a nép, amely minden ismeret hiányában gyalázta őt. Dühös, fáradt, ellenséges tömeg, akiknek haragja végül Isten Fiát ölte meg.

De ott volt arimáthiai József, aki bár a nagytanács tekintélyes tagja volt, mégsem gondolkozott úgy, mint a többi vezető. Ott volt a százados a keresztnél, aki látta a földrengést, a sötétséget és felismerte az igazságot: „Bizony, Isten Fia volt ez!” És az asszonyok a keresztnél, akik „távolról figyelték” Jézust, mint a többiek, de nem gúnyolták, hanem gyászolták őt. Jézus feltámadása után ők voltak az elsők, akik először találkoztak vele. Isten terve minden körülmények ellenére végül célhoz ért azokban, akik meglátták Jézusban Isten Fiát, és hittek benne.

Aki Istennel él, az végül sikert arat. A kérdés csak az, figyelünk-e rá, tanítását nagyra tartjuk-e, döntéseinkben, terveinkben, időbeosztásunkban Istenre nézünk-e, vagy megfélemezünk róla. Lehetünk mi a hitét megvalló százados, Jézust nagyra tartó nagytanács-tag, vagy az asszonyok, akik nem tágítottak Mesterük mellől. De ha nem figyelünk oda rá, könnyen a másik oldalon találhatjuk magunkat. Talán észre sem vesszük, úgy leszünk a Jézus igazságát ellenző főpap, gúnyolódó katona, vagy a vak nép.

Mit jelent?

- **„És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt...”
(Mt 27,51)**

Jézus kereszthalálának lényegét, célját jelképezi ez a nagypénteki esemény, vagy más szóval: jel, bizonyíték. Különös részlete ez a leírásnak. A tanítványok talán csak napokkal később tudták meg, amikor a városban az emberek suttogni kezdtek róla. „Te is hallottad, hogy mi történt a kárpittal az ünnep előtti napon?” – mondogatták minden bizonnal Jeruzsálem utcáin.

A zsidó ember számára a templom minden egyes apró szeglete, minden lépcsőfok nagy jelentőséggel bírt. Elnevezték, sőt erekjüket adományozták a templom számára, és névtáblákat vásároltak a különböző helyszínek közelében. De egyik épületrész, egyik szoba sem volt olyan lényeges, mint a szentek szentje. Ez volt a legtitokzatosabb helyiség, a templom legmélyén, ahol csak a legszentebb kincseket tárolhatták, és ahova csak a főpapnak volt joga belépni, de neki is csak évente egyszer, az engesztelés napján, és csak nagyon szigorú tisztálkodási rend után.

Bár Jézus korára a szövetség ládája elveszett, a szentek szentje továbbra is ugyanazzal a jelentőséggel bírt: ez a helyiség jelképezte Isten jelenlétét, szövetségének biztosítékát. Nem volt ablaka, sőt a külvilágtól egy vastag, sűrű szövésű függöny választotta el, melyen kérubok (szintén Isten jelenlétét kifejező mennyei lények) voltak láthatók. Az engesztelés napján a főpap tehát ebbe szentéjbe lépve a szövetség láda, vagy később az azt helyettesítő oltár tetejére vért hintett, valamint illatáldozatot mutatott be, ezzel a rituális cselekedettel szerezve engesztelést önmaga és az egész nép bűneire.

A vastag függöny, az apró sötét helyiség, a titokzatos berendezés mind azt a tapasztalatot fejezték ki a zsidó ember számára, hogy Isten egészen más, mint az ember. Sokkal hatalmasabb és félelmetesebb nála, és ezért tisztelettel és szent óvatossággal lehet csak hozzá közelíteni, de csak annak, aki teljesen neki van szentelve, és aki az ő parancsai szerint felkészült erre.

Jézus halálakor ez a kárpit hasadt el. Ez az akkori ember számára egészen megdöbbentő esemény lehetett. Az a helyiség, ami addig a külvilágtól teljesen el volt zárva, Jézus halála után megnyílt. Értelmét veszítette a főpap évenkénti áldozata, mert Jézus egyszersmind elvégezte az engesztelést. Ezért mondta önmagáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.”, mert ami a szentek szentje volt addig, azt a szerepet Jézus vette magára azáltal, hogy engesztelést szerzett az egész emberiség vétkéért.

A szentek szentje azonban nem veszítette el jelentését. A számunkra Isten megbecsülését fejezi ki. Ahogy maga Jézus fogalmazta meg a samáriai asszonynak: „az Atya is ilyen imádókat keres”. (Jn 4,23) Imádókat, akik nagyra tartják, megbecsülik Isten szentségeit, ajándékait nem pazarolják, parancsaira emlékeznek és akaratát teljesítik.

Az ember Jézus halála és feltámadása óta sem lehet vakmerő Istennel szemben. A hatalom és félelmetes titokzatosság, amit a szentek szentje jelképez, ma is valóság. Isten most is egészen más, mint mi vagyunk. Csak annak fedi fel önmagát, aki megfelelőképpen közeledik hozzá. Őt továbbra sem lehet akárhogy keresni. Jézus csak az utat, a lehetőséget nyitotta meg önmagában. „Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22,17)

Fókusz-imádság

30 perc csöndesség

1. Az ige mellett (5 perc)

Újra és újra elolvasom, hangosan kimondom. Ízlelgetem a betűket, a szavakat. Mikor a percek eltelnek, az igét már kívülről tudom.

„És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak.” (Mt 27,51)

2. Csönd-meditáció (15 perc)

A telefonomat kikapcsolom, minden zavaró tényezőt kizárok. Becsukom a szemem. Gondolataimat az igére fókuszálom. Ha el is terelődne a figyelmem, tudatosan visszatérek Istenhez: **mit akar Ő mondani nekem? Mit akar, hogy cselekedjek?**

3. Könyörgés (10 perc)

Isten szólt hozzám igében, gondolatokban. Most én válaszolok.

- Hálaadás a lehetőségért, hogy felkereshetem Őt.
- Bűnvallás a pillanatokért, amikor nem tartottam Őt és szentségét kellőképpen nagyra.
- Könyörgés tiszta szívért.

Kérdezz, hogy érts!

Amikor belépek Isten házába, milyen lélek munkál bennem?

Hogyan készülök fel az istentiszteletekre, bibliaórákra?

Milyen hűséges követője vagyok az Úr Jézusnak?

Kádár Tamás György, lp.